

Milí turisté, ve čtvrtek jsme uskutečnili zase jednou cestu vlakem. Ta je mnohem příjemnější, než cesta autobusem a vždy se tam vejde! Tentokrát jsme jeli do Mirošovic. Jelo nás devět.

V Mirošovicích je krásné nádraží vyzdobené květinami. Také trať je nová, takže už jen pohled na tu novotu je povznášející.

Z nádraží jsme šli kousek po silnici a přešli jsme Kunětický potok. Most přes potok byl zavřený, ale pro chodce tam vybudovali lávku. Pak jsme šli po lesní cestě smíšeným lesem. Prašivky u cesty nám prozradily, že už konečně rostou houby, ale do lesa jsme se nerozběhli, neboť naším cílem byla rodná vesnice Josefa Lady. Z lesa jsme vyšli na cestu, kde byl dvojitý tunel, jednou částí protékal potok, druhou jsme procházeli my. Tunel byl dost dlouhý a neosvětlený, takže uprostřed byla docela tma. Stále po modré jsme došli do Senohrab, kde jsme si na rozcestníku přečetli, že jsme ušli 2 km a že do Hrušova, je to 1km. V něm jsme odbočili a po silnici stále do kopce jsme vystoupali do Hrusic. Ještě před Hrusicemi, již na kopci, jsme se dívali na Senohraby, kterým dominoval hotel Sen. Krajina, kterou jsme viděli je pahorkatá, tak jak ji známe z Ladových obrázků. Část cesty byla lemována trnkovými keři s velikými zralými plody, které jsme hned ochutnali. Sice trpké, ale dobré... Ještě jsme také přešli po mostě dálnici D1, jak nám řekl Mirek, její nejdražší úsek, protože musela být vysekána do skály, ovšem tunel by byl dražší a víme jak je to s tunely, že... No ta dálnice je ale danajským darem pro Hrusice, je tam strašný rámus a protihluková bariéra by nepomohla, protože vesnice je nad ní, na kopci.

Prvním objektem našeho zájmu byl Památník Josefa lady a jeho dcery Aleny, která byla rovněž malířkou. Dovnitř jsme ale nešli, jen jsme dům obešli zahradou.

Ladova vila, dnes Památník Josefa Lady, a socha na její zahradě

Josef Lada a jeho dcera Alena

Na zahradě jsme si na informační tabuli přečetli o Josefu Ladovi:

JOSEF LADA /17. 12. 1887 - 14. 12. 1957/

Josef Lada byl český malíř, ilustrátor a spisovatel.

Narodil se v rodině ševce v Hrusicích. Z Hrusic a okolí také čerpal řadu námětů svých obrazů. Ve 14 letech odešel do Prahy, aby se učil malířem pokojů a divadelních dekorací. V kresbě byl samoukem, postupně si vyvinul osobitý styl s typickou silnou linkou a zaoblenými tvary postav. Působil jako karikaturista,

ilustrátor a také jako spisovatel. Kromě mnoha pohádek a knih pro děti, které sám napsal (k nejznámějším patří Kocour Mikeš a O chytré kmotře lišce), ilustroval především Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války (pro Švejka nakreslil 1339 kreseb) a další knihy od Jaroslava Haška, dále Tyrolské elegie, Krále Lávrů a Epigramy od Karla Havlíčka Borovského, Erbenovy a Drdovy pohádky a další. Byl rovněž autorem výprav, scén a kostýmů k divadelním hrám i operám uváděným Národním divadlem a hlavním výtvarníkem úspěšného českého filmu režiséra Josefa Macha Hrátky s čertem z roku 1956, natočeného podle stejnojmenné pohádkové divadelní hry Jana Drdy.

V oblasti výtvarného umění Lada vytvořil asi 400 volných obrazů a okolo 15 tisíc ilustrací. Ladovy ilustrace inspirovaly českého básníka Jaroslava Seiferta k napsání básnické sbírky Chlapec a hvězdy (1956). Sbírkou je v podstatě malebným slovním doprovodem ke známým malířovým obrázkům.

Lada se stal spolu s Čapkem, Nezvalem a Vančurou jedním ze zakladatelů tzv. "moderní pohádky" v české literatuře a obdržel za svoje dílo roku 1947 titul národní umělec.

Josef Lada byl ženatý. Jeho dcera Alena Ladová (29. 12. 1925 Praha - 25. 6. 1992) byla rovněž ilustrátorka a malířka. O svém otci napsala knihu Můj táta Josef Lada, které bylo vydáno přes 9000 výtisků, v knize byly také použity ilustrace z jiných Ladových děl.

Na horních čtyřech obrázcích jsou Ladovy obrázky Hrusic a toho kocoura Mikeše znáte! Na spodním obrázku jsou Hrusice, tak, jak jsme je viděli my, když jsme do nich přicházeli.

Kostel sv. Václava s pomníkem padlým v první světové válce

Po náročném výletu jsme měli hlad, tak jsme hned zašli do hospody U Sejků, kterou Lada navštěvoval a také ji maloval, jak jste mohli vidět na pozvánce od Mirka. Hospoda je dnes vyzdobena Ladovými obrázky a její vnitřní uspořádání je obdobné, jako za časů, kdy sem chodíval Josef Lada.

Ladovskými motivy zdobená hospoda U Sejků a její interiér

Když jsme si prohlédli jídelní lístek, tak jsme neodolali jídlu, které nám zase připomínalo Bohumila Hrabala: Kanec se šípkovou omáčkou, houskový knedlík. No, nedejte si to! Dobře jsme udělali, neboť jídlo bylo skvělé a ještě jsme tím doplnili Ladu Hrabalem. Na dalším snímku vidíte ještě jednou interiér hospody a náš oběd. Škoda, že není dobře vidět na obrázek nad vchodem na WC...

Naproti restauraci je ještě pivnice, patřící stejnému majiteli, kde jsme si mohli zakoupit pohledy Hrusic i s Ladovými obrázky.

Zpět do Mirošovic na nádraží jsme šli jinou cestou, po silnici. Prošli jsme kolem obecního úřadu, kde v parčíku je umístěna Ladova busta z roku 1998.

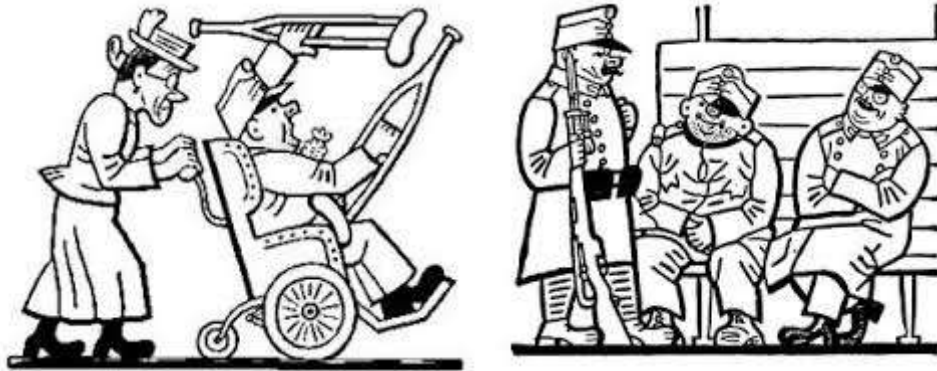
Ještě jsme naproti kostelu shlédli památnou lípu a pak jsme se po žluté vydali na nádraží.

Busta v parčíku a památná lípa, vpravo stával rodný Ladův domek

Šli jsme pomalu v domnění, že máme dost času a jen jsme přišli na nádraží, jel vlak, se kterým jsme nepočítali. Ten nás doslova rozvezl po Praze.

Nemohu si odpustit jako dodatek připojit tři obrázky ze Švejka. Nikdy si nikdo netroufl opět ilustrovat tuto Haškovu knihu, protože Ladovy ilustrace byly nepřekonatelné. I Rudolf Hrušínský v postavě Švejka ve filmu Dobrý voják Švejk měl podobu, jakou mu dal Josef Lada.

Výlet připravil Mirek Bernát
Kroniku napsala Dagmar Hyklová